

Daniels bok – nummer syttito

Den profetiske sammenføyningen: Fra det gamle Israels deling til Amerikas forente staters ende

Jeff Pippenger

2024-02-05

Vitnesbyrdet om Jeroboams opprør er også historien om det gamle Israels deling i to nasjoner. Det nordlige riket, som besto av ti stammer, var kjent som Israel, eller noen ganger Efraim, og det sørlige riket var kjent som Juda. På Esekiels tid hadde riket allerede vært delt i to riker i mange år, og i kapittel trettisju fikk Esekiel en profeti som identifiserte at de to rikene igjen skulle bli én nasjon. Den profetien ble oppfylt i den tidlige historien til dyret fra jorden (De forente stater), og blir oppfylt for siste gang ved slutten av De forente stater, for Jesus illustrerer alltid slutten på en ting ved begynnelsen på en ting.

Jeroboams opprør på den tiden da Israel ble delt i to kongeriker, representerer et opprør ved begynnelsen av De forente stater, og også ved slutten av De forente stater. Opprøret ved De forente staters begynnelse og slutt innbefatter foreningen av to riker. Åpenbaringen kapittel atten, slik det gjentatte ganger er sitert fra Søster Whites skrifter i disse artiklene, representerer to kall til menighetene. De to nasjonene som blir forent i timen for søndagslovkrisen, er de hundre og førtifire tusen, og Guds andre hjord, som fremdeles er i Babylon.

De to nasjonene som ble forent i den millerittiske historien, var Juda og Efraim. De ble forent da de særskilte vredenes tider over de to rikene hver for seg tok slutt i 1798 og deretter i 1844. Ordet «dessuten» i Esekiel kapittel trettisju gjør det mulig for oss å være sikre på denne anvendelsen. Ordet «dessuten» betyr å plassere budskapet som følger etter «dessuten», over budskapet som gikk forut for ordet «dessuten».

Herrens ord kom atter til meg og lød så: Du menneskesønn, ta deg en stav og skriv på den: For Juda og for Israels barn, hans følgesvenner. Ta så en annen stav og skriv på den: For Josef, Efraims stav, og for hele Israels hus, hans følgesvenner. Og føy dem sammen, den ene til den andre, til én stav; og de skal bli til én i din hånd. Esekiel 37:15–17.

Esekiel anvender det profetiske prinsippet om gjentakelse og utvidelse når han sier: «og videre». Esekiel skal ta to staver, én for Juda og én for Efraim, og ta profetien som illustreres ved de to stavene og legge den over den foregående profetien. Den foregående profetiske illustrasjonen begynte i vers én, da Esekiel ble ført til en dal med døde, tørre ben.

Herrens hånd kom over meg, og han førte meg ut ved Herrens Ånd og satte meg ned midt i dalen, som var full av ben. Og han lot meg gå omkring dem på alle kanter; og se, det var svært mange av dem utover den åpne dalen; og se, de var meget tørre. Og han sa til meg: Menneskesønn, kan disse ben få liv? Og jeg svarte: Herre Gud, du vet det. Da sa han igjen til meg: Profeter over disse ben, og si til dem: Dere tørre ben, hør Herrens ord. Så sier Herren Gud til disse ben: Se, jeg lar ånde komme inn i dere, og dere skal få liv. Og jeg vil legge sener på

dere og la kjøtt vokse fram på dere og dekke dere med hud og gi ånde i dere, og dere skal leve; og dere skal kjenne at jeg er Herren. Så profeterte jeg, slik jeg var blitt befalt; og mens jeg profeterte, oppstod det en lyd, og se, en rystelse, og benene kom sammen, hvert ben til sitt ben. Og da jeg så til, se, da kom det sener og kjøtt på dem, og huden dekket dem ovenfra; men det var ingen ånde i dem. Da sa han til meg: Profeter til vinden, profeter, menneskesønn, og si til vinden: Så sier Herren Gud: Kom fra de fire vinder, du ånde, og blås på disse drepte, så de kan få liv. Så profeterte jeg, slik han hadde befalt meg, og ånden kom inn i dem, og de ble levende og stod opp på sine føtter, en overmåte stor hær. Da sa han til meg: Menneskesønn, disse ben er hele Israels hus. Se, de sier: Våre ben er tørket inn, og vårt håp er gått tapt; det er ute med oss. Derfor skal du profetere og si til dem: Så sier Herren Gud: Se, mitt folk, jeg vil åpne gravene deres og la dere stige opp av gravene deres og føre dere inn i Israels land. Og dere skal kjenne at jeg er Herren, når jeg har åpnet gravene deres, mitt folk, og ført dere opp av gravene deres. Og jeg vil gi min Ånd i dere, og dere skal leve, og jeg vil la dere bo i deres eget land. Da skal dere kjenne at jeg, Herren, har talt det og fullført det, sier Herren. Esekiel 37:1–14.

Helt fra begynnelsen av disse artiklene har vi vist at dalen med de døde ben representerer Guds folk i de siste dager, og at budskapet om de fire vinder, som får dem til å stå på sine føtter som en meget stor hær, er Midnattropets budskap, som identifiserer islam i det tredje ve. Søster White identifiserer benene som Guds folk.

«Jeg legger ned min penn og løfter min sjel i bønn, om at Herren vil blåse på sitt frafalne folk, som er som tørre ben, for at de må leve.» General Conference Bulletin, 4. februar 1893.

Vi har i tidligere artikler vist at det profetiske budskapet som identifiserte 18. juli 2020, var feilaktig, og at den falske forkynnelsen markerte ankomsten av den første skuffelsen og ventetiden i lignelsen om de ti jomfruene. Selv om tidsforkynnelsen var legitim i millerittperioden, skulle det etter 1844 aldri mer komme et budskap hengende på tid. Da Future for America fremsatte forkynnelsen om 18. juli 2020, gled de tilbake til en historie hvor tidsforkynnelsen var akseptabel, og ved å gjøre dette syndet de, og de ble drept på gaten i den store stad i Åpenbaringen kapittel elleve. Døde i gaten trengte de deretter å bli oppreist igjen, slik de to vitnene ble det etter tre og en halv dag.

«De tørre ben må åndes på av Guds Hellige Ånd, for at de kan komme i virksomhet, som ved en oppstandelse fra de døde.» Bible Training School, 1. desember 1903.

I tidligere artikler har vi vist at budskapet om de fire vindene, som oppvekker de to vitnene, er islams budskap i det tredje ve, og at dette budskapet er midnattropets budskap i de siste dager. Esekiel sier: «dessuten», og identifiserte dermed at i den historien som illustrerer forkynnelsen av midnattropet, skulle to stokker, den ene fremstilt som Efraim og den andre som Juda, føyes sammen og bli ett folk. Lignelsen om de ti jomfruer blir oppfylt i de siste dager, «bokstavelig talt», slik den ble oppfylt i millerittisk historie. I den perioden da midnattropet ble oppfylt i den millerittiske historien, og igjen i oppfyllelsen i de siste dager, ble og vil «to stokker» bli føyd sammen.

De to stavene representerte de nordlige (Efraim) og sørlige rikene (Juda) i oldtidens Israel. Vi har også vist at William Miller var framstilt ved Elias, og at Elias i løpet av de tre og et halvt årene med tørke hadde gått til enken i Sarepta.

Og Herrens ord kom til ham og sa: Stå opp, gå til Sarepta, som hører til Sidon, og bli boende der! Se, jeg har befalt en enke der å sørge for deg. Da stod han opp og gikk til Sarepta. Og da han kom til byporten, se, der var enken i ferd med å sanke ved. Og han ropte til henne og sa: Hent meg, om jeg ber deg, litt vann i et kar, så jeg kan få drikke. Og mens hun gikk for å hente det, ropte han etter henne og sa: Ta også med, om jeg ber deg, et stykke brød i hånden din til meg. Men hun sa: Så sant Herren din Gud lever, jeg har ikke noe bakverk, bare en håndfull mel i krukken og litt olje i flasken. Og se, jeg sanker et par vedpinner, så jeg kan gå inn og lage det til for meg og min sønn, så vi kan ete det og dø. Da sa Elia til henne: Frykt ikke! Gå og gjør som du har sagt. Men lag først en liten kake av det til meg og kom hit med den; siden kan du lage noe til deg selv og din sønn. For så sier Herren, Israels Gud: Melkrukken skal ikke bli tom, og oljeflasken skal ikke mangle, inntil den dag Herren sender regn over jorden. Og hun gikk bort og gjorde etter Elias ord. Og hun og han og hennes hus åt i mange dager. 1 Kong 17:8–15.

De «mange dager» i avsnittet er de tre og et halvt år da Ahab lette etter Elia, og de representerte de tolv hundre og seksti årene med pavelig forfølgelse. Om de «mange dager» med pavelig forfølgelse sa Jesus:

Og dersom de dager ikke ble forkortet, ville intet kjød bli frelst; men for de utvalgte skyld skal de dager bli forkortet. Matteus 24:22.

Søster White identifiserer direkte Jesu utsagn om «de dager» som perioden med pavelig forfølgelse.

«Forfølgelsen av kirken fortsatte ikke gjennom hele perioden på 1260 år. Gud forkortet i barmhjertighet mot sitt folk tiden for deres ildfulle prøvelse. Da Frelseren forutsa den ‘store trengsel’ som skulle komme over kirken, sa han: ‘Og dersom ikke de dager ble forkortet, da ble intet kjød frelst; men for de utvalgte skyld skal de dager forkortes.’ Matteus 24:22. Ved reformasjonens innflytelse ble forfølgelsen brakt til opphør før 1798.» The Great Controversy, 266, 267.

De «mange dager» da Elia ble opprettholdt av enken, var også de «mange dager» av pavelig forfølgelse som Daniel identifiserte.

Og de forstandige blant folket skal lære mange; men de skal falle for sverd og ild, ved fangenskap og plyndring, i mange dager. Og når de faller, skal de få en liten hjelp; men mange skal slutte seg til dem med smiger. Og noen av de forstandige skal falle, for å prøve dem og renske dem og gjøre dem hvite, helt til endens tid; for det er ennå fastsatt for den bestemte tid. Daniel 11:33–35.

«Endens tid», som også er den «fastsatte tid» i versene, var 1798, og den markerte slutten på pavemaktens forfølgelse, slik dette var blitt forbildet ved Elias’ tid hos enken i Sarepta. I denne beretningen ble enken, som representerer en ugift menighet, identifisert som menigheten i ørkenen

i kapittel tolv i Johannes' åpenbaring. Hun samlet to vedpinner, ikke én vedpinne eller ti vedpinner, men to vedpinner. Esekiel skulle ta to trestykker, ett for Israels nordlige rike og ett for Israels sørlige rike, og føye dem sammen så de ble til ett trestykke. Disse to rikene hadde begge vært spredt i to tusen fem hundre og tjue år, men Guds løfte var at Han ville samle dem. Kvinnen samlet de to vedpinnene som skulle føyes sammen, og hun gjorde dette «inntil den dag Herren sender regn over jorden».

Den dagen da Herren sendte «regn», identifiserte Midnattsropet i millerittenes historie, som nådde sin avslutning den 22. oktober 1844, da Paktens Budbærer brått kom til det tempelet Han hadde oppreist fra 1798 (slutten på den første harme) og frem til 22. oktober 1844 (slutten på den siste harme). I denne tidsperioden ble Midnattsropets budskap oppfylt, slik det er fremstilt i Esekiels illustrasjon av dalen med de tørre ben, da de to stavene fra de nordlige og sørlige rikene ble sammenføyd til å danne ett folk med én konge; for den 22. oktober 1844 trådte Kristus frem for Faderen og mottok et rike.

«Kristi komme som vår øversteprest til det aller helligste for renselsen av helligdommen, slik det fremstilles i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til Den gamle av dager, slik det presenteres i Daniel 7,13; og Herrens komme til sitt tempel, forutsagt av Malaki, er beskrivelser av den samme begivenhet; og dette er også fremstilt ved brudgommens komme til bryllupet, slik Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruene i Matteus 25.» The Great Controversy, 426.

Kristus mottok et rike den 22. oktober 1844, slik det er angitt i Daniel.

Jeg så i nattsyner, og se, en som lignet Menneskesønnen, kom med himmelens skyer og kom fram til Den gamle av dager, og de førte ham fram nær for ham. Og det ble gitt ham herredømme og ære og rike, så alle folk og nasjoner og tungemål skulle tjene ham. Hans herredømme er et evig herredømme, som ikke skal forgå, og hans rike er et som ikke skal ødelegges. Daniel 7:13, 14.

Når Esekiels to staver blir føyd sammen, har de én konge over seg.

Og min tjener David skal være konge over dem, og de skal alle ha én hyrde. De skal også vandre etter mine dommer og holde mine forskrifter og gjøre etter dem. Og de skal bo i det landet som jeg gav til min tjener Jakob, hvor deres fedre bodde; og de skal bo der, de og deres barn og deres barnebarns barn til evig tid. Og min tjener David skal være deres fyrste for evig. Esekiel 37:24, 25.

Alle profetene er enige med hverandre, og kong David er Kristus, som kom fram for Faderen den 22. oktober 1844 og mottok et rike som var blitt samlet sammen av Israels to staver (det nordlige riket) og Juda (det sørlige riket). Spredningen av de to rikene tok slutt i løpet av de førtiseks årene fra 1798 til 1844, da Kristus reiste et tempel som hadde vært lagt øde og nedtrådt. Da Han reiste templet, kom Han deretter plutselig til sitt tempel som Paktens Budbærer, til oppfyllelse av Malaki kapittel tre. Esekiel samtykker i dette, for alle profetene er enige med hverandre.

Og David, min tjener, skal være konge over dem, og de skal alle ha én hyrde. De skal også vandre etter mine dommer og holde mine forskrifter og gjøre etter dem. Og de skal bo i det landet som jeg gav til Jakob, min tjener, der deres fedre har bodd; og de skal bo der, de og deres barn og deres barns barn til evig tid. Og min tjener David skal være deres fyrste for evig. Dessuten vil jeg opprette en fredspakt med dem; den skal være en evig pakt med dem. Og jeg vil grunnfeste dem og gjøre dem mange, og jeg vil sette min helligdom midt iblant dem til evig tid. Også mitt tabernakel skal være hos dem; ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Esekiel 37:24–27.

Det er Kristus som reiser templet.

Og tal til ham og si: Så sier Herren, hærskaenes Gud: Se, mannen hvis navn er Spiren! Han skal skyte opp fra sitt sted, og han skal bygge Herrens tempel. Ja, han skal bygge Herrens tempel, og han skal bære herlighet, og han skal sitte og herske på sin trone; og han skal være prest på sin trone. Og fredens råd skal være mellom dem begge. Og kronene skal være til Helem og til Tobija og til Jedaja og til Hen, Sefanjas sønn, til et minne i Herrens tempel. Og de som er langt borte, skal komme og bygge på Herrens tempel, og dere skal kjenne at Herren, hærskaenes Gud, har sendt meg til dere. Og dette skal skje, dersom dere med iver lyder Herren deres Guds røst. Sakarja 6:12–15.

Kristus er GRENEN, og Han erklærte at dersom de ødela Hans tempel, ville Han reise det opp igjen på tre dager, hvortil jødene svarte at det hadde tatt førtiseks år å bygge tempelet.

Da svarte jødene og sa til ham: Hvilket tegn viser du oss, siden du gjør dette? Jesus svarte og sa til dem: Riv ned dette tempel, og på tre dager vil jeg reise det opp. Da sa jødene: I førtiseks år har det vært bygd på dette tempel, og vil du reise det opp på tre dager? Joh 2,18–20.

Kristus talte i dette avsnittet om sitt legeme, men alle profetene taler mer om de siste dager enn om de dagene de selv levde i. Kristi oppstandelse på den tredje dag representerte oppstandelsen av de døde ben under Den Hellige Ånds utgytelse i Midnattsropet. Regnet som er emnet for Elias' vitnesbyrd, ble åpenbart under klimakset av hans konfrontasjon med Ba'al og Astarots profeter. Da ble det vist at Elias' Gud var den sanne Gud, og også at Elias var den sanne profet.

Ved den første skuffelsens inntreden ble det åpenbart at protestantene var blitt falske profeter, slik de var forbildet ved Ba'al og Asjtarots profeter. Da begynte ventetiden, og den ledet til budskapet om midnattsropet, som førte til at Kristus plutselig kom til sitt tempel. Midnattsropet er fremstilt ved Esekiels budskap, som reiser benene opp som en mektig hær. Videre skulle de to stavene i løpet av denne perioden (førtiseks år) føyes sammen for å danne ett folk, med én konge.

Og Herrens ord kom atter til meg, og det lød slik: Du menneskesønn, ta deg en stav og skriv på den: For Juda og Israels barn, hans medbrødre. Ta så en annen stav og skriv på den: For Josef, Efraims stav, og hele Israels hus, hans medbrødre. Og føy dem sammen, den ene til den andre, til én stav, så de blir ett i din hånd. Og når ditt folks barn taler til deg og sier: Vil du ikke la oss få vite hva du mener med dette? da skal du si til dem: Så sier Herren Gud: Se, jeg vil ta Josefs stav, som er i Efraims hånd, og Israels stammer, hans medbrødre, og føye dem til den, til Judas stav, og gjøre dem til én stav, og de skal være ett i min hånd. Og stavene som du skriver på,

skal du holde i din hånd for deres øyne. Og du skal si til dem: Så sier Herren Gud: Se, jeg vil hente Israels barn fra folkene som de er kommet til, og samle dem fra alle kanter og føre dem inn i deres eget land. Og jeg vil gjøre dem til ett folk i landet, på Israels fjell, og én konge skal være konge over dem alle. De skal ikke lenger være to folk og aldri mer være delt i to riker. Heller ikke skal de mer gjøre seg urene med sine avguder eller med sine avskyelige ting eller med noen av sine overtredelser. Men jeg vil frelse dem ut fra alle de steder hvor de har bodd og syndet, og jeg vil rense dem. Så skal de være mitt folk, og jeg vil være deres Gud. Esekiel 37:15–23.

De to stavene som enken samlet inn forut for Elias' regn ved Midnattsskriket, var Israels nordlige og sørlige riker, som var blitt spredt og skulle samles til ett folk den 22. oktober 1844, da den antitypiske forsoningsdagen begynte, for løftet var at Gud på den tid «vil rense dem». Renselsen, som representerer den undersøkende dom, begynte på den tid. Denne samlingen av de to stavene må forstås rett, for Gud fremstiller alltid enden på en ting ved begynnelsen på en ting.

1844 var slutten på Israels to riker, for de var da blitt ett rike, det åndelige Israel, og fra det tidspunkt skulle de bare være én nasjon. Denne historien ble illustrert ved den innledende historien da de var blitt to nasjoner, hvilket er historien om Jeroboams opprør.

Historien om Jeroboams forfalskede tilbedelsessystem må også fremstilles ved slutten av hans rike. Arons opprør i begynnelsen av det gamle Israel og Jeroboams opprør ved begynnelsen av det nordlige riket representerer opprøret i 1863, og 1863 blir bare klart forstått når enden på Jeroboams rike, slik den er framstilt ved sammenføyningen av de to stokkene, også legges over 1863. Det er da at 1863 tydelig ses å være framstilt som en generasjon som oppreiste et nidkjærhetens bilde.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Men ikke bare gjelder denne lignelsen om de tørre ben verden; den gjelder også dem som har vært velsignet med stort lys; for også de er lik skjelettene i dalen. De har menneskers skikkelse, kroppens bygning; men de har ikke åndelig liv. Men lignelsen lar ikke de tørre ben bare føyes sammen til menneskeskikkelser; for det er ikke nok at det er symmetri i lemmer og trekk. Livets ånde må levendegjøre legemene, så de kan stå oppreist og springe ut i virksomhet. Disse ben representerer Israels hus, Guds menighet, og menighetens håp er Den hellige ånds levendegjørende innflytelse. Herren må blåse på de tørre ben, så de kan leve.»

Guds Ånd, med sin livgivende kraft, må være i hvert menneskelig redskap, for at hver åndelig muskel og sene kan være i virksomhet. Uten Den Hellige Ånd, uten Guds ånde, er det sløvhet i samvittigheten, tap av åndelig liv. Mange som er uten åndelig liv, har sine navn i menighetens protokoller, men de er ikke skrevet i Lammets livsbok. De kan være sluttet til menigheten, men de er ikke forenet med Herren. De kan være nidkjære i utførelsen av et visst sett av plikter og kan bli ansett som levende mennesker; men mange er blant dem som har «navn av å leve, men er døde.»

«Med mindre sjelen omvendes oppriktig til Gud; med mindre Guds livsånde vekker sjelen til åndelig liv; med mindre de som bekjenner sannheten, drives av et himmelfødt prinsipp, er de ikke født av det uforgjengelige sæd, som lever og blir til evig tid. Med mindre de stoler på

Kristi rettferdighet som sin eneste trygghet; med mindre de etterligner hans karakter, arbeider i hans ånd, er de nakne, de har ikke ikledd seg hans rettferdighets kappe. De døde blir ofte regnet for levende; for de som arbeider ut det de kaller frelse etter sine egne forestillinger, har ikke Gud virksom i seg, så de både vil og virker etter hans gode behag.»

«Denne klassen er treffende framstilt ved dalen med de tørre ben som Esekiel så i et syn.»
Review and Herald, 17. januar 1893.